

ikke havde stillet disse Endringsforslag til det Finantslovsforslag, som paany er oversendt fra det andet Thing. Jeg for mit Bedkommende kan kun fremdeles gaa ud fra, at Finantslovsforslaget i sig selv er, hvad man kalder ordinært og ikke i den Grad knebent, at der kan gaa Noget istykker, om det blev vedtaget som Finantslov for indværende Finantsaar. At der kan være Andre, som have et andet Syn, er jo en Ting for sig; det kan jeg selvfølgelig godt forstaa; men under disse Omstændigheder, og navnlig efter den gjentagne Oplysning af det andet Thing, som nu er foregaaet i Sommer, synes det mig jo mindre sandsynligt, at der kan være en Mulighed for at faae de Indrømmelser gjorte, som have været fastholdte fra dette Things Side. Der var især eet Punkt i den ærede Forslagsstillers Udtalelse, som jeg skal tillade mig en lille Bemærkning til. Han fremhævede, at det saae ud, som om det var Folkethingets Flertals Mening, at der ikke kunde indrømmes Landsathinget Berettigelse til at foretage Forandringer i Finantsloven. Det tror jeg nu ikke ganske forholder sig saaledes. Jeg tror ikke, at Folkethinget enten har udtalt eller vil vedkjende sig en Anstuelse som den, at det skulde være Landsathinget forment at foretage nogen Forandring i Finantslovsforslaget ligesaa lidt som i andre Lovforslag. Men noget Andet er det jo, naar man gjentagne Gange er kommen til at fastholde visse Punkter — jeg skal nu ikke twistes med den ærede Forslagsstiller om, hvorvidt der fra enkelte Repræsentanter kan være faldet Uttringer om, at Punkterne i og for sig ere mindre betydelige; det kan maasse være sagt om enkelte af de Punkter, som findes paa Finantsloven, og som Uoverensstemmelsen er om; men navnlig de fire Punkter, som den ærede Forslagsstiller fastholder, maa jo dog anses for at være Kjernepunkterne i den Uoverensstemmelse, som hersker mellem Thingene. Jeg tror nok, at der fra det andet Things Side er Tilbøjelighed til at indrømme dette Thing den Medberettigelse, den fideordne Berettigelse i Lovgivningsværket, som det selvfølgelig i Enhold til Grundloven kan gjøre Paastand paa; men det er jo til ingen Nytte her, at komme dybt ind i Fortolkninger, thi der fremsættes jo baade fra den ene og fra den anden Side saamange Paastande om, at snart den ene og snart den anden af Lovgivningsmagtens Afdelinger vil tiltage sig en større Magt, end Grundloven hjemler den. Dette maa man derfor vel igrunder helst lade ligge, men jeg har fundet mig foranlediget til at gjøre en Medbemærkning til en saadan Udtalelse som den, jeg nævnte, idet jeg, som sagt, ikke tror, at det er det andet Things Hensigt at formene dette Thing nogenjohelst Berettigelse til at gjøre Forandring i Finantsloven. Den ærede Forslagsstiller nævnte tillige, at nu kunde der ikke for Landsathinget være Tale om at træde tilbage; fri-

villig kunde man gjøre det, men nu vilde det, efter som Stillingen var, være at svække Landsathingets Betydning, Anseelse og Indflydelse. Sa, dersom Udsigtenne ere saaledes, som jeg — jeg kunde næsten sige desværre i en vis Forstand, naar jeg tager Sagen i sin Almindelighed — maa antage, at de ere, nemlig saaledes, at der er Udsigt til, at Eftergivenhed paa de fremstillede 4 Punkter fra det andet Things Side er mindre sandsynlig, saa maa jeg næsten sige, at enhver Erøden tilbage i saa Henseende vilde kunne betragtes som frivillig fra dette Things Side. Jeg kan godt forstaa, at mange ærede Medlemmer her i Salen lægge stor Vægt paa disse Punkter — efter Omstændighederne naturligvis mere eller mindre paa enkelte af dem — men jeg maa dog ogsaa minde om, at det dog maasse er et Spørgsmaal, om ikke den høje Regjering kan siges at være noget Marsag i, at disse Stridspunkter ere blevne netop til de Stridspunkter, som de nu ere blevne til. Det kunde vel nok være muligt — og der er jo forresten ved forskellige Leiligheder baade tidligere og senere talt saa ofte om den Ting — at forsaavidt som Regjeringens Holdning havde været noget mere indbefommende i visse andre Retninger end netop ogsaa med Hensyn til Finantsloven, der da vilde have været større Udsigt til en Overenskomst imellem Thingene, saa at der maasse allerede paa tidligere Stadier lettere vilde have kunnet ske en Tilnærmelse baade fra den ene og fra den anden Side. Nu forekommer det mig ganske vist, at der nu, efterat det andet Thing har været hjemsendt og er blevet fornyet to Gange, og navnlig naar man ser hen til, at Udfaldet af denne Fornyelse er blevet saaledes som det er blevet, er mindre Udsigt til, at Folkethinget netop nu vil gjøre saadanne Indrømmelser og Afslag, som man fra dets Side ikke tidligere har kunnet finde sig foranlediget til at gjøre. Jeg kan ganske vist være enig med den ærede Forslagsstiller i at beklage, om vi atter nu for tredje Gang skulde komme til at stilles ad uden at faae vedtaget en ordinær Finantslov, men forøvrigt kan jeg da just heller ikke se nogen saadan stor Ulykke i, om den midlertidige Finantslov maasse endnu i nogen Tid skulde vedblive at være Normen for vor Statshusholdning. Det er ganske vist, at det ogsaa i mine Dine vilde tage sig ulige heldigere ud, om man kunde faae den almindelige Finantslov vedtagen, men jeg har, som allerede gjentaget nævnt, ikke nogen stor Tro til, at de Indrømmelser, som ere omtalte og idetmindste tilbels haabede fra den ærede Ordførers Side, ville kunne ventes gjorte af det andet Thing, og jeg vilde derfor selvfølgelig have sat stor Pris paa, om man nu her i Thinget kunde have været tilfreds at vedtage Finantsloven saaledes, som den foreligger. Efter disse Betragtninger er det jo en Selvfølge, at jeg ser mig nødsaget til at stemme imod de stillede Endringsforslag; hvad saa Ud-